ហេតុអ្វីមនុស្សជាតិជាសង្គមវង្វេង

រាងកាយលោកធាតុធំមហិមា, បណ្ដាអាទិទេព, ស្ដេច, ម្ចាស់សុទ្ធតែមិនដឹងបានខាងក្រៅ, ជីវិតច្រើនសុទ្ធតែលេខរាប់មិនអស់។ ទោះបីជាជីវិតទាំងអស់ក្នុងរាងកាយលោកធាតុ, នៅក្នុងជាន់ថ្នាក់បិតនៅដែលសារធាតុផ្សំឡើងរបស់ខ្លួនឯងសុទ្ធតែជាមើលឃើញទិសាទាំងអស់នៃពិភពរស់រានរបស់ខ្លួនឯង, ដូចបែបវិធីអាទិទេពមើលពិភព, គ្រាន់តែជាគ្មានបញ្ញានិងសមត្ថភាពរបស់អាទិទេព។ ដូច្នោះក៏មានន័យថាជីវិតក្នុងរាងកាយលោកធាតុចក្រវាលសុទ្ធតែនឹងមិនដូចស្ថានភាពរបស់មនុស្សជាតិ, មើលមិនឃើញសេចក្ដីពិតនៃពិភពដែលខ្លួនឯងរស់រាន, មើលមិនឃើញអត្ថិភាពនៃទម្រង់ជីវិតដទៃក្នុងបរិយាកាសរស់រានរបស់ខ្លួនឯង, មើលមិនឃើញការបង្ហាញមែនទែននៃសារធាតុក្នុងបរិយាកាសរស់រានរបស់ខ្លួនឯង។ ហេតុនេះបែបវិធីផ្នត់គំនិត, បែបវិធីយល់ដឹងពិភពលោករបស់មនុស្សគឺពិសេសមានតែមួយហើយគ្មានសមត្ថភាព។ នេះជាក់ស្ដែងគឺសង្គមវង្វេង(លើកលែងមានតែអាទិទេពក្នុងត្រៃភពដើមនិងបាតុភូតដោយឡែកនៃពិភពបួសហាត់)។

ហេតុអ្វីបានជាបែបនេះ? ដោយសាររាងកាយលោកធាតុនិងខ្សែប្រព័ន្ធចក្រវាលដ៏ច្រើនក្នុងរាងកាយលោកធាតុ, សុទ្ធតែនៅក្នុងច្បាប់កកើត, នឹងថេរ, អន់ថយ, វិនាសដើរដល់ជំហានវិនាសចុងក្រោយរួចហើយ។ នៅក្នុងការកម្ទេចចោលនៃពេលវិនាសចុងក្រោយគួរឲ្យខ្លាច,

ទាំងអស់នឹងវិនាសអស់, គ្មាននៅ, ហេតុនេះម្ចាស់បង្កើតលោក សម្រេចចិត្តសង្គ្រោះប្រោសសត្វលោក។

រាងកាយលោកធាតុចក្រវាលនឹងដើរដល់ជំហានវិនាស, គឺរាងកាយលោកធាតុនឹងចក្រវាលដ៏ច្រើននិងអនេកសត្វលោកក្នុងនោះ របស់រាងកាយលោកធាតុ, រួមបញ្ចូលបណ្ដាម្ចាស់, បណ្ដាស្ដេច, បណ្ដាអាទិទេពខាងក្នុងគ្រប់បណ្ដាចក្រវាល, នៅក្នុងដំណើរការយូរអង្វែងរបស់កកើត, នឹងថេរ, អន់ថយ, វិនាស, សុទ្ធតែមិនល្អដូចពេលកកើតដំបូង, ក៏មានន័យថាក្នុងឆ្នាំខែយូរអង្វែងសុទ្ធតែមិនសមស្របនឹងបរមាណើយនៃជាន់ថ្នាក់បិតនៅរបស់ខ្លួនឯង។ នេះជាច្បាប់ចៀសមិនរួចក្នុងដំណើរការជីវិត។

ម្ចាស់បង្កើតលោកដើម្បីដោះសង្គ្រោះសត្វលោក, ហេតុនេះបើកបង្កើតពិភពមួយនៅខាងក្រៅរាងកាយលោកធាតុ, ប្រើដើម្បីសង្គ្រោះប្រោសអនេកសត្វលោកក្នុងរាងកាយលោកធាតុ, ហៅឈ្មោះថាត្រៃភព។ នៅក្នុងត្រៃភព, មាន៣ជាន់ថ្នាក់អត្ថិភាពជីវិត, ជីវិតនៃជាន់ទាបបំផុតទាំងស្រុងគឺរស់រាននៅក្នុងបរិយាកាសដែលគ្មាសមត្ថភាព, វង្វេងបំផុតគ្មានបញ្ញានិងទុក្ខបំផុត, នេះជាក់ស្ដែងគឺសង្គមមនុស្សជាតិ។ ទោះបីមនុស្សនឹងសត្វលោកនៃជាន់ទី២, បញ្ញានេះគ្រាន់តែខ្ពស់ជាងជាន់ថ្នាក់មនុស្សជាតិមួយនេះ, គ្រាន់តែអាចមើលឃើញកាលៈទេសៈរបស់មនុស្សជាតិនិងកម្រិតភពបិតនៅរបស់ពួកគាត់ខ្លួនឯង, មនុស្សជាតិហៅពួកគាត់ថាមនុស្សលើមេឃ។ ហើយមួយជាន់ខ្ពស់ជាងទៀតអាចមើលឃើញកាលៈទេសៈជីវិតរស់រាននៃពិភព២

ខាងក្រោមនិងកាលៈទេសៈកម្រិតភពរបស់ខ្លួនឯង, បញ្ញាក៏ជាខ្ពស់បំផុតក្នុងត្រៃភព, មនុស្សជាតិហៅពួកគាត់រួមថាមនុស្សមេឃ។ ប៉ុន្តែសត្វលោកក្នុងត្រៃភពសុទ្ធតែគ្មានសមត្ថភាពមើលឃើញចក្រវាលពិតប្រាកដនិងពិភពឋានសួគ៌បិតនៅរបស់អាទិទេព។

ដូច្នេះមនុស្សជាតិកំពុងរស់រានក្នុងវង្វេងដែលបញ្ញាតូចបំផុតនិងមើលមិនឃើញធាតុពិតនៃរឿងការណ៍។ នេះគឺនៅមុនពេលវិនាសអស់ចុងបញ្ចប់, ម្ចាស់បង្កើតលោកដើម្បីត្រួសត្រាយឲ្យសត្វលោកអាចបានសង្គ្រោះ។ ក៏ជាទុកឲ្យសត្វលោកនៅក្នុងពិភពទុក្ខមិនច្បាស់, ពឹងផ្អែកករុណានៃលក្ខណៈមនុស្សដើរចេញមក។ ពិបាកគឺដ៏ពិបាក, នៅចុងបញ្ចប់នៃកកើត, នឹងចេរ, អន់ថយ, វិនាស, ជីវិតដែលគួរកម្ទេចចោលមានតែនៅក្នុងទុក្ខរំលាយកម្មដើរចេញមក, ក្នុងពេលដំណាលគ្នាម្តងទៀតអាចរក្សាជាប់ធម្មជាតិដើមស្លូតករុណាទើបអាចត្រូវបានអនាគតទទួលស្គាល់។ ពេលចុងបញ្ចប់មកដល់, ម្ចាស់បង្កើតលោកយល់ព្រមឲ្យអាទិទេព, ស្តេច, ម្ចាស់ដ៏ច្រើនជាមួយនឹងមហាអាទិទេព, មហាត្រាស់ដឹងធំមហិមាជាងទៀតដែលទទួលបន្ទុកមួយទិសរាងកាយលោកធាតុចុះលោកីយ៍ចាប់ជាតិជាមនុស្ស, បាំងជាប់បញ្ញានិងសមត្ថភាពទាំងអស់របស់ពួកគាត់, ទុក្ខបំផុតគ្មានសមត្ថភាពបំផុត, គ្មានបញ្ញា, បាំងជិតទាំងស្រុងនៅខាងក្នុងរាងកាយមនុស្សរងទុក្ខរំលាយកម្ម, នៅក្នុងទុក្ខពឹងផ្អែកគំនិតសុចរិតរក្សាជាប់ធម្មជាតិដើមស្លូតករុណា, នោះទើបអាចបានអាទិទេពទាំងអស់និងម្ចាស់បង្កើតលោកយកចិត្តទុកដាក់, ទើបនឹងបានអនាគតទទួល

ស្គាល់។ មនុស្សទាំងនោះដែលចាប់ជាតិច្រំដែលនៅក្នុងសង្គមមនុស្សជាតិបន្តិចម្តងៗរំលាយចោលទោសកម្ម, ករុណាគុណធម៌មួយថ្ងៃកាន់តែច្រើនក្នុងសង្គ្រោះប្រោសពោលគឺបានជ្រើសរើសចំ, ពេលបញ្ចប់នៃចុងបញ្ចប់ចាប់ផ្តើមសង្គ្រោះប្រោស, ជាក់លាក់នឹងត្រូវបានម្ចាស់បង្កើតលោកសង្គ្រោះប្រោសដល់ចក្រវាលថ្មី។ ដូច្នោះក៏មានន័យថា, បែបវិធីអត្ថិភាពវង្វេងរបស់សង្គមមនុស្សជាតិ, គឺម្ចាស់បង្កើតលោកដើម្បីសង្គ្រោះសត្វលោកហើយបើកបង្កើតសង្គមពិសេសជាក់លាក់នឹងបែបវិធីជីវិតរស់រាន។ ដូច្នេះមនុស្សនៅក្នុងវង្វេង, មិនថាចំណង់នរណាបំបែកវង្វេងសុទ្ធតែគ្មានប្រយោជន៍។ ពីមេឃដល់ដីគ្មានជីវិតណាមួយហ៊ានបំផ្លាញបរិយាកាសសង្គ្រោះប្រោសសត្វលោក។

មនុស្សក្នុងលោករមែងមានមនុស្សនិយាយជឿអាទិទេពគឺអបិយជំនឿ។ ដូច្នេះមានមនុស្សនិយាយមើលឃើញខ្ញុំទើបជឿ, មើលមិនឃើញគឺមិនជឿ។ ដោយហេតុនេះមានមនុស្សហ៊ានធ្វើរឿងអាក្រក់ហើយមិនគិតពីផលអាក្រក់។ មិនថាអាទិទេពខ្ពស់ប៉ុណ្ណោចាប់ជាតិជាមនុស្ស, មានកាយមនុស្សជាក់ស្តែងគឺជាមនុស្ស, ឈានចូលក្នុងរាងកាយមនុស្សជាក់ស្តែងគឺឈានចូលក្នុងវង្វេង, ហេតុនេះមានមនុស្សនឹងសាងកម្មនៅក្នុងវង្វេង។ ម្ចាស់បង្កើតលោកបង្កព្រៃភពគឺដើម្បីទុកឲ្យសត្វលោកក្នុងទុក្ខរំលាយទោសកម្ម, លើកកម្ពស់សីលធម៌របស់ខ្លួនឯងទើបជាគោលបំណងមូលដ្ឋាន, គ្មានទោសកម្មទើបអាចបានសង្គ្រោះត្រឡប់ទៅឋានសួគ៌។ សាងកម្មហើយគឺត្រូវតែសងកម្ម, នេះ

គឺច្បាប់ធម៌ដែលរាងកាយលោកធាតុចក្រវាលបានកំណត់។ ប៉ុន្តែមនុស្សនៅក្នុងវង្វេង, ប្រហែលជាម្តងទៀតបានសាងទោសកម្មមនុស្សលោក, នោះប្រាកដណាស់ត្រូវការសង។ ជាតិនេះមិនសង, ជាតិក្រោយសង។ ភាពពិតមានមនុស្សដ៏ច្រើនទោសកម្មធំធូន់, ដើម្បីមនុស្សអាចបានសង្គ្រោះ, ម្ចាស់បង្កើតលោកក៏នឹងជំនួសមនុស្សទទួលរងទុក្ខឈើចាប់មួយចំណែក, នេះគឺជាក្តីស្រឡាញ់ធំបំផុតមេត្តាធំបំផុតចំពោះសត្វលោក។ កម្មធំដល់កម្រិតជាក់លាក់, ជីវិតគឺនឹងពិតជាត្រូវបានបំផ្លាញចោល។ រំលោយទោសកម្មត្រឡប់ទៅមេឃទើបជាគោលបំណងពិតប្រាកដដែលលោកអ្នកមកលោកីយ៍។ ពេលម្នាក់ៗមកលោកីយ៍ចាប់ជាតិសុទ្ធតែធ្លាប់ស្បថសច្ចាជាមួយម្ចាស់បង្កើតលោក។ សងទោសកម្មប្រាកដណាស់នឹងដ៏ពិបាកទ្រាំ, អំណាចកម្មនឹងធ្វើឲ្យមនុស្សប្រជែងប្រយុទ្ធ, នឹងមានសង្គ្រាម, នឹងមានជំងឺ, នឹងនឿយហត់, នឹងមានអត់ឃ្លាន, នឹងមានក្រីក្រ, ហេតុនេះហើយទុក្ខឈើចាប់។ អំណាចកម្មប្រាកដណាស់ក៏មានធំមានតូច, ក៏ត្រង់ដោយសារមានកម្មធំកម្មតូច, ជីវិតមនុស្សទើបមានខុសគ្នារវាងក្រនិងមាន។ មនុស្សនៅក្នុងវង្វេងរក្សាជាប់ស្លូតករុណាគឺនឹងតិចសាងកម្ម! តិចរងទុក្ខ!

ក៏មានន័យថាវង្វេងរបស់មនុស្សគឺដើម្បីសង្គ្រោះសត្វលោក, ដោះសង្គ្រោះរាងកាយលោកធាតុនិងទាំងអស់ចក្រវាលហើយបង្ក។ វង្វេងនេះមានមូលហេតុសំខាន់ធំយ៉ាងនេះ, ហេតុនេះក៏នឹងដាច់ខាតមិនបណ្តោយតាមចិត្តមនុស្សហើយបំបែកវង្វេង។ អាទិទេពលើ

លោកីយ៍ដ៏ច្រើន, ហេតុអ្វីមិនបំពេញតណ្ហាបំបែករង្វេងរបស់មនុស្ស? ពួកគាត់មិនហ៊ាន! នោះគឺម្ចាស់បង្កើតលោកបើកបង្កើតដើម្បីសង្គ្រោះរាងកាយលោកធាតុនិងសត្វលោក, នេះជាក្តីសង្ឃឹមបានសង្គ្រោះរបស់សត្វលោក។

លីហ៊ុងជី

ថ្ងៃទី៣០ខែកញ្ញាឆ្នាំ២០២៤

បកប្រែនៅកម្ពុជា, ថ្ងៃទី០២ខែតុលាឆ្នាំ២០២៤